Ч. 233. Середа 15 (28) жовтня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за злоѫенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Зміна ситуациї на Угорщині. — Справа реформ в Туреччині. — Ще про відмову царскої гостини в Італиї.)

Ситуация на Угорщині наконець змінила ся; чи на довго і на тревало — се річ инша, але наконець настала бодай якась відміна. Як вже з вчерашної телеґрами звістно, Цісар поручив утворене нового кабінету ґр. Стефанови Тіші. Угорске бюро кореспонденцийне доносить тепер, що Тіша по авдиенциї у Цісаря, на котрій одержав місию утвореня кабінету, оповістив слідуючу заяву: Я одержав від Єго Величества місию утвореня кабінету серед таких обставин, котрі просто наказували обняти ту місию, щоби Корона і край не позістали в тім сумнім стадіюм наших справ публичних без одвічального правительства. Проґрама, яку правительство предложить в стоячій на порядку дневнім справі войсковій, не потребує великих і значних змін в виду дотеперішних однодушних ухвал комітету девятьох. Дотичну свою заяву предложу як найскорше комітетови девятьох а рівночасно прошу, щоби містячі ся в ній зміни разом з первістним текстом ухвал комітету девятьох були предложені конференциї партийній. В той спосіб буде міг кождий виробити собі вірний образ значіня тих модифікацій, потрібних до того, щоби з посеред партиї ліберальної можна утворити правительство а край вибавити з небезпечности анархії і конфліктів. Маю надію, що предложена проґрама зможе успокоїти край і спонукати опозицию до ухваленя незміненого континґенту рекрутів і провізориї буджетової. В першій лінії буду старати ся осягнути ту ціль в мирній дорозї. Лиш коли би становище опозициї зробило борбу необхідною, то я би перевів єї конституцийним оружием, даючим погодити ся з духом парляментаризму.

З Відня доносять, що покликане ґр. Стефана Тіши до утвореня нового кабінету було несподіванкою, бо ніхто не думав, що якраз тому політикови, з котрого проґрамою не годить ся не лиш опозиция, але й часть більшости, буде повірена місия утвореня кабінету. Тіша конферував вчера рано перед авдиенцию у Цісаря через півтора години з дром Кербером. Відтак прийшов ґр. Ґолуховский і конферував з ним довший час. О 1 год. був др. Кербер у Цісаря на надзвичайній авдиенциї.— З Будапешту знов доносять, що вість о іменованю Тіши президентом кабінету приняли старші ліберали досить симпатично, фракция Апонія з резервою, а опозиция лагодить ся знову до борби. Припускають, що більшість тепер розібє ся і фракция Апонія виступить з неї. Говорять також, що Тіша не розвяже парляменту, лиш постарає ся о острійшу інтерпретацию реґуляміну палати послів.

Нота, яку вручили Портї амбасадори австрийский і французский, дуже не в смак турецкому правительству і здає ся, що оно таки буде старати ся ставити опір. Що Портї не сподобали ся головно три перші точки згаданої ноти, се річ зовсім проста і зрозуміла, бо роля найвисшого достойника турецкого в зворохоблених сторонах сходить в виду приданих єму аґентів до ролї підрядного урядника, котрий виконує лише то, що єму аґенти кажуть і виглядає так, як коли-б поправді обі держави, що вишлють своїх аґентів, сповняли верховну власть в турецких провінциях. Не дивота, коли з Константинополя тепер доносять, що великий везир приняв ноту в справі реформ досить байдужно і холодно. Він ще й заявив, що Туреччина може сповнити бажаня держав лиш тодї, коли Болгария роззброїть ся, здушить комітети і замкне границю для переходу ватаг. З тої заяви великого везира не можна сподївати ся нічого доброго для реформи на будуче.

З урядового італіяньского жерела доносять тепер, що стало ся причиною відмови го-

---

5

ЗЕЛЕНИЙ КРАЙ.

(З анґлійского — Андр. Меррі'ого).

(Дальше).

Моральна сторона єго поведеня не непокоїла єго ні на хвилю, лише немилі наслідки викритя. Лісничі О'Конноля і окрадані побережники явно говорили, що коли раз спіймають Тоні'ого, то поломлять єму всї кости, заки віддадуть єго в руки лагідного суду. Та погроза стояла хлопцеви за кождим разом перед очима, коли він, заосмотрений в прикриту ліхтарню і кіш, вибирав ся на нічну вандрівку. Він дуже послугував ся своїми пятьма змислами і єго небезпечна забавка, викрадати з лапок крілики і знов порожні наставляти, доси якось щасливо єму уходила. Було публичною тайною, що молодий Мурфі висилає правильно крілики, а часом навіть иньшу звірину на ліверпульскі торги. Лиш раз в послідних трех лїтах показав ся на ґрунтах Мурфі'ого заблуканий заяць і та обставина вже богато говорить. А однако хоч яких хитрих способів імали ся розлючені лїсничі і побережники, не могли нїколи дістати в руки доказів, котрі оправдували би судову жалобу.

В часї свого повороту з Бовін Гавс до Баллікінкопе, де отець на него ждав, зародив ся не один добрий намір сего маєвого вечера в серци Тоні'ого.

Він мав щиру волю стати пожиточним членом людскої суспільности, ба він був би навіть волів і давнійше то зробити, колиб то не накладало на него надто богато невигід. Маючи перед очима як щоденний приклад упадок вітця, що зійшов з заможного чоловіка на діда, не було для него тяжко послухати ради свого старого доброго сповідника, пароха о. Гуліґана і заприсягти від напитків, і ні разу за цілих тих два роки не зломив слова. Ні, нїколи більше, від коли стане мужем Бріди Слеттері, не виставить ся на небезпечність попасти в руки побережників, або ще гірше жандармів, ні, щось такого не може єму більше лучити ся!

Замість того буде ходити в одязї циклїста, або їздця в комашах заплачених точно і чесно грішми своєї жінки, а відтак цїлу свою увагу зверне на плекане і торговлю худобою.

Можна також спробовати і з кіньми. Єго скора і жива кельтийска уява колисала ся в приємних снах. Він бачив себе в чоботах з острогами, з чорною аксамітною джокейскою шапочкою на голові, як сидить на чотиролітнім расовім кони, виплеканім на єго власній фермі, а ціла товпа цікавих окружає єго і дивує ся. Чує, як мр. Блекений, найліпший знаток кінного спорту, складає єму желаня, любуючись єго славною їздою і хорошим збором. Відтак знов бачив ту саму поважну стать, сим разом в чорнім сурдуті і шовковім цилїндрі, в єго очах ідеалї одїня для джентельмена, як заїздить перед головний вхід замку Кільман — вже не перед бічні двері! — і жадає, аби єго приймив О'Конноль. Явивши ся перед лицем свого дідича, вийме ту нужденну малу суму за чинш, вказуючим і великим пальцем руки в рукавичках з повної білетерки і недбало кине на стіл. Просити о знижене чиншу було би для него обидою, ні, заплатить повну суму. І — в довершеню всего — О'Конноль буде єго титуловати „Пан“ Мурфі! Але поминувши всї ті сьвітскі користи, які обіцювало єму вінчане з Брідою Слеттері, серце молодого Мурфі'ого скорше било від часу, як він побачив дївчину. Здавало ся, що якесь нове, незнане житє обудило ся в нім і ворушить цїлою єго душею і сьвідомість єго мужескости проявила ся у него з незвичайною силою.

Згадка на вінчане, яке єму батько недавно предкладав, обудила в нім відразу. Він мав би женити ся з вдовою Ґорман! Дрож страху потрясла цілим єго тілом, як сильний вітер молодим деревцем. Нїколи! Для него носила земля лишь одно женьске єство. Цілий жіночий рід збирав ся для него від тепер лише в одній Бріді — єго Бріді!

Колиб она не стала єго женою, то він взагалї умре нежонатий, то була єго тверда постанова. Однако надія приходила єму в поміч. Він мусїв єї посїсти, навіть хочби єму не удало ся своїми видуманими бесїдами обманути стару матїр. В такім случаю він викрав би Бріду і повінчавсь би з нею в монастири Бенедиктинів. Так, він зробить се! Бенедиктини не роблять трудностий при вінчаню, вінчають о много дешевійше від сьвітских сьвященикив і роблять на тім інтерес.

Теплий весняний вечер взяв єго в свої обійми і наповнив єго серце незвістною доси радостию. Не відчуваючи найменшої утоми,

стини царя в Риму. То росийский амбасадор Нелидов був причиною всего. Все вже було умовлене в справі сеї подорожи, італїяньске правительство дало навіть було урядово запоруку за безпечність для царскої особи в Італії, аж нараз Нелидов дорадив, щоби цар не їхав, а причину подав, що нїби то для царя в Італії небезпечно. Припускають тепер, що якась полїтична причина спонукала Нелидова дорадити цареви відмову гостини і зложити єї на грозячу небезпечність для царя.

Новинки.

Львів дня 27-го жовтня 1903.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар найвисшою постановою з дня 19 с. м. надав звичайному професорови полїтехнїки у Львові Теод. Мариняковн титул і характер радника Двора з увільнем від такси.

— **Перенесеня.** П. Намістник перенїс повітового комісаря Йос. Рібенбавера з Мостиск до Рогатина, концепіста Намістництва Ігн. Кукавского з Рогатина до Сокаля і концептових практикантів Намістництва: Едв. Наймана зі Львова до Дрогобича, Єрон. Жарлиньского зі Львова до Мостиск, Казим. Височаньского зі Львова до Сокаля і Мих. Майкснера зі Львова до Теребовлї.

— **Проєкт еміґрацийного закона.** Мінїстерство внутрішних справ виготовило проєкт еміґрацийного закона, котрий находить ся вже в мінїстерстві справедливости, що має видати про него свою думку. Проєкт має в деякім степени характер закона для оборони еміґрантів. Після него еміґранти на будуче будуть задержувати горожаньскі права, не тратячи їх, як доси. Нелеґальне вербоване еміґрантів буде строго каране, а до того не так легко буде можна одержати концесию на бюро перевозу еміґрантів.

— **Просьба.** Посол Юл. Романчук оповіщує таку просьбу: Збираючи материяли до критичного виданя поезий Шевченка, прошу всїх, у кого є які рукописи, давнїйші або рідкі виданя і т. и., позичити менї на короткий час, а я готов дати всяку поруку, якої-б хто жадав, що зверну на час і без найменшого ушкодженя. Розуміє ся, всякі кошти пересилки я сам поношу. *Юл. Романчук* у Львові ул. Камцїяна 5 (а в часї засїдань ради державної Wien Abgeordnetenhaus).

— **Заходи почтових урядників коло поправленя своєї долї.** Оногди урядники почтові устроїли в 23 найбільших містах всеї Австриї віча, на котрих, по виголошеню відповідних рефератів, ухвалили рівнозвучні резолюциї, домагаючі ся полїпшеня їх долї. Именно домагають ся они: 1. лучших авансів. 2. зменшеня лїт служби з 40 на 35, 3. правильних відпусток і відпочинку недїльного та сьвяточного, 4. прагматики службової. Таке віче відбуло ся і у Львові. Явило ся звиш 200 урядників; прибув також директор почт і телеґрафів п. Сеферович і посли до ради державної Дулемба, Ґіжовский, Ґломбіньский, Романчук. Відчитано богато телеґрам і письм привітних в польскій і нїмецкій мові з Галичини та Буковини і з нїмецких та італїяньских сторін Австриї; від Чехів, Словінцїв і Хорватів не було жадного привіту. Всї резолюциї принято одноголосно без дискусиї. На закінчене пос. Ґломбіньский запевняв о симпатиях польского кола та взивав, щоби подавати єму до відомости особливо специяльні потреби та упослїдженя галицких урядників, а пос. Романчук в рускій бесїдї вказав з признанєм, що урядники почтові вистерігають ся пересади, а ставлять домаганя умірковані, і додав, що рускі посли відносять ся симпатично до тих домагань.

— **Пошести.** З Городка доносять до львівских часописий, що там лютить ся в страшний спосіб шкарлятина.

— **Комітет дяківскої орґанїзациї** в Сокальщинї подає сим до публичної відомости, що довірочні збори дяків і органїстів відбудуть ся в Сокали дня 6 падолиста о 12 ій годинї в полудне в сали „Народного касина“. Так само комітет дяківскої орґанїзациї в Брідщинї, просить всїх Всч. парохів деканата холоївского, щоби повідомили своїх дяків, що дня 28 жовтня с. р. відбудуть ся збори дяківского товариства взаїмної помочи рівночасно в Радехові і в Лопатинї. Проґрама зборів в обох місцях та сама. Місце зібраня в Радехові читальня, а в Лопатинї хата коло церкви, початок о 10-ій годинї перед полуднем. Хто заплатив в 1896 р. вписове 1 зр. або членьску вкладку, а мав би відтак які вкладкові залеглости, буде уважати ся дальше членом товариства, скоро явить ся на зборах.

— **За розрухи у вязници.** Оногди відбула ся перед трибуналом в Станиславові розправа протит 62 вязнїв з тамошного карного заведеня, обжалованих за розрухи з дня 3 і 4 сїчня с. р. До розправи, що тревала два дни, спроваджувано по двох вязнїв, скованих разом, під доглядом жандармів, поліциянтів і дозорців. По розправі трибунал увільнив 19 вязнїв від вини і кари, а прочих 43-ех засудив на 3 до 8 місяцїв тяжкої вязницї, заостреної постом.

— **Засуджене обманця.** Віденьский суд присяжних засудив оногди барона Лерхенфельда за обманьство на 15 місяцїв вязницї і утрату шляхотства. Бар. Лерхенфельд єсть сином померлого баварского шамбеляна. бар. Максимілїяна Лерхенфельда. Був обжалований о те, що піддурюючи легкодушних, немов то веде з сестрами процес о мілїонову спадщину, та що через свої товарискі відносини одержить добру посаду, витуманив від них суму 4000 кор.

— **Фальшівник векслїв.** Московскі банки призначили 20.000 рублїв нагороди тому, хто зловить купця московского Шлезінґера, котрий в тих банках побрав на фальшиві векслї суму 400.000 рублїв. Шлезінґер щез без слїду.

— **Поличник причиною самоубийства.** В окружнім судї в Петербурзї ставав один бродяга, обжалуваний о то, що в маю с. р. на похоронї офіцира маринарки Орлова, підійшов до молодого офіцира артилерії Кублицкого, що командував почестним віддїлом вояків, і ударив єго пястуком в лице. Коли єго придержали, заявив, що ударив офіцира лише тому, що „він голодний, а тамтой ситий“. Бродягу засуджено на 2 роки вязницї за обиду офіцира в службі. Кілька днїв по своїй пригодї з бродягою, офіцир Кублицкий застрілив ся „з незвістної причини“, як зазначили судові акти. Той случай, як і процес звернули увагу публичної опінїї. Деякі часописи виступили з тої причини різко против письменника Максима Горкого, котрий ширить в лїтературі культ т. зв. „босяків“. Инші домагають ся, щоби в армії виступили против самоубийств наслїдком зле понятої

їхав скоро і напів несьвідомо почав співати кельтийску думу, якої виучила єго покійна бабка. Пісня була зложена в мягкій ґалицкій мові, колись рідній мові Ірляндиї Знане Тонї'ого тої чудесної мови, котрої завмиране причинило ся більше до винародовленя Ірляндиї як побідний меч Анґлїйців, обмежало ся на ту уривку пісні і на недокладно виучений Отче наш.

Слова, які він співав, належали до одної з напів релїґійних пісень провінциї Коннат і висказували пливучу з серця жалобу люблячої жени по утратї мужа. Трогаюча туга тої ірляндскої пісні, що на все полишить ся в памяти слухача, містила ся в мельодиї, а однако облекшив той дикий крик болю чувства Тонї'ого о много більше, як би то була могла зробити найвеселїйша музика.

Анґлїйский молодець був би серед таких самих обставин заспівав імовірно яку найновійшу обридливу фальшиво-неґерску мельодию.

Радістний настрій хлопця тревав, доки він аж не заїхав до Баллїкінкопе. Тут в пламенній мові оповів історию своєї подорожи радо слухаючому вітцеви. Кілька разів і все з новими додатками описував, сидячи на візку, до котрого на заді привязаний був біцикль, всю красу Бовін Гавсу і Бріди.

— Гм, видко не аби яка ферма і ти хлопче, зробив би щасте. А та Бріда, то видко як би сотворена на жінку для тебе.

Роді потягнув сильно люльку.

— Але лекше можна чорта підійти, як ту стару торбу, ту вдову. Я вже в містї звідував ся сюди й туди між людьми про неї і всюди дістав одну відповідь: „Она скупа і тверда як скала“. Але між нами сказавши, щасливий хлопче, я також розвідав, що она має в Гіберніїскім банку щось до сїмох фунтів віна для дочки. Що ти на то, га? Як тобі то подобає ся, що?

— Тихо, прошу вас, тату, не говоріть. Менї не розходить ся о гроші! Ні, певно ні! Коли би Бріда не мала нїчого крім одежи на собі, то й тодї взяв би я еї з радостию.

— Говориш дурницї! Ти такий самісїнький як твоя мати, дай їй Боже царство небесне, коли так говориш. На память великого Браєна Бору, бери ту річ легко, тодї прийде до тебе дївчина сама з мішками золота в обох руках. Так — ми були би отсе вже у Маттеса, а маю велику спрагу. В Баллїкінкопе я майже груди виговорив собі, а до того той проклятий осел трохи менї рук не повиривав. Тонї, сину! Але я не маю навіть тілько гроший, аби заплатити хочби маленьку чарочку!

Антін подав вітцеви з видимою неохотою пять мідяків. Він дав батькови вже рано пів корони, аби собі заплатив обід. Однако хоч би старий Мурфі видав був цїлу ту суму на горівку, то хоч би она не знати як була сильна, не зробила би великого впливу на таку пияцку голову як єго.

В тій хвили був Роді цїлковито тверезий і взяв гроші з повагою.

— Пять! Отже разом винен я тобі два шилїнґи і одинайцять пенсів. Не забуду віддати, не бій ся. Нехай лиш продам мої три вівцї і ягня. Ти тимчасом міг би поглянути на переднє колесо. Оно вже від самого міста через цїлу дорогу чогось поскрипувало, може би треба помастити. Маєш час, бо я хочу з Маттесом обговорити одну справу, а то здаєть ся довше потягне ся. З тебе добрий хлопець, Тонї і отець зробить для тебе, що лиш буде міг. Так ти все був добрий, від часу як тебе мати лишила менї такого маленького як лялька.

Гостинниця мр. Матїя Ґлїзона стояла на перехрестю пятьох доріг. На кілька миль довкола звістна она була під назвою Маттеса перехрестної коршми і неодна жінка сплювала, вимавляючи єго імя і з тиха кляла.

Сама коршма то була довга, низька, соломою крита хата і лежала під прямим кутом до пятьох перехрещуючих ся доріг; гостинна комната, непривітна, нужденна нора, була до половини заповнена бочками з портеру і лиш слабо осьвітлена двома вузкими віконцями. Грубі, зле помиті склянки стояли на високім шинквасї, а земля була покрита брудною соломою, що від мокрих чобіт і вічного сплюовуваня гостий, була вже на пів перегнила. Сильний сопух перестоялого портеру наповняв воздух комнати і не було чого дивувати ся, бо чищене склянок відбувало ся просто в той спосіб, що рештки полишеного портеру, а відтак брудну воду, виливано на землю. На поличци за шинквасом стояло кілька фляшок з бренді і джіном та три малі фляшки віски [1]).

Перед хатними дверми, на дворі, стояло яких кільканайцять порожних бочок з пива, уставлених рядом. Бочки ті ждали на віз з пивом, котрий мав їх забрати, а замість них лишити тількож повних.

В шинку було так мало місця, що гостї мусїли сїдати довкола на повних бочках пива. Але то мало їм перешкаджало. Крім случайних гостий, котрі поступали до шинку, аби заспоїти свою спрагу склянкою пива, складала ся Маттесова клїєнтеля виключно з мужчин і на жаль також з женщин, котрі пили, аби упити ся. Притягаючих средств инших гостинниць — як теплота, сьвітло і приємне окружене — тут цїлком не було; той шинок не заступав бідному чоловікови місця клюбу богачів, де він міг бути певний, що проведе годинку в порядній товаристві. То було просто місце продажи алькоголїчних напитків: пива, до неможливости фальшованого і горівки, налитої з бочки, до котрої шинкар всипував пригоршу синього каменя.

Постійні гостї того шинку були з природи вічно спрагненим товариством. Маттес

---

[1]) Вренді, джін і віски — роди анґлїйских горілок.

обиди чести. Офіцир Кублицкий не повинен був обиджати ся за те, що єго ударив непритомний пяниця, з котрим не може поєдинкувати ся, а тим менше оправдане самоубийство за обиду перед фронтом вояків.

— Ограблене поїзду. Перед тижднем окрадено особовий поїзд, що ішов з Варшави через Вильно до Петербурга. Поїзд був під проводом старшого кондуктора Макара Гаврилова, а в пакунковім возї їхали кондуктори Матій Гаврилів і Ігор Хрулів. Межи посилками було 14 мішків з грішми напханих на стациях від Вильна. Після оповідань кондукторів мали на поїзд напасти розбишаки, в хвили коли поїзд звільна виїздив із стациї Пондера. Розбишаків мало бути 10. Були то самі молоді хлопи, мали на собі притерті нагортки і старі шапки. Коли впали до воза, один з них крикнув „вязати.“ В тій хвили прочі розбишаки повалили обох кондукторів на землю і звязали шнурами. Гаврилів хотів в тій хвили потягнути шнурок, аби дати знак до задержаня поїзду, але розбишаки в мить відгадали єго намір і не допустили до сего. Коли оба звязані кондуктори почали кричати, загрожено їм ножами, а Гаврилова ранено в груди. Розбишаки брали лише що цїннїйшого і ховали в своїх глубоких кишенях. До 20 хвиль розбишаки поотвирали всї скринї і пакунки. Коли поїзд наближав ся до стациї Питалово і звільнив їзду, розбишаки вискочили і пропали в темноті в лїсї. — Переведене слїдство виявило, що цїле то оповідане кондукторів було видумане, а крадежи допустили ся они самі. Всїх трех арештовано і они признали ся вже до вини.

— Напад москитів. З Мадрида доносять про таку подію: Тамтої недїлї пополудни, коли весь Мадрит уживав проходу, показала ся високо у воздусї чорна хмара і вже своїм виглядом всїх перелякала. За хвилю незвичайна хмара почала більшати, у воздусї зашуміло і на жителїв Мадрида злетїла неначе мрака тьматьменна кровожадних москитів. Всьо, що жило, люди і звірята, кинуло ся утїкати, але неумолимі комахи дістали ся до найдальших закутин домів і там сїкли, жалили, кого лиш стрітили. Наситивши ся людскою кровію, комахи, неначе на даний знак, піднесли ся з трудом у воздух і полетїли у дальшу вандрівку на всхід.

— Дві катастрофи. Коло стациї Ліверпуль наїхав поспішний поїзд на льокомотиву, що стояла під мостом, в наслїдок чого кілька возів вискочило із шин. В кілька хвиль з противної сторони прибув особовий поїзд в повнім розгонї і впав на вози поспішного поїзду. Вмить утворила ся з поторощених возів висока стирта, а міст рушений в своїх основах придавив те все своїм тягаром. Справдїшним щастєм можна назвати, що в подорожних погиб лише один, а кількадесять осіб потерпіло рани, бо серед таких обставин всї подорожнї могли стратити житє.

Телеграми.

Відень 27 жовтня. Тутешна праса доказує, що Тіша одержав всякі концесиї, котрі дають поруку, що зможе утворити кабінет і удержати єго. Головною перешкодою була неясна стилїзация в проґрамі войсковій о пранах Цїсаря. Тота неясність має бути усунена.

Відень 27 жовтня. Говорять, що до кабінету Тіши увійдуть між иншими мін. Люкач, Ґієронїмі і Берзевічі.

Будапешт 27 жовтня. Тіша приїхав тут вчера о 7 год. вечером і зараз зайшов до клюбу лїберальної партиї, де єго повитано окликом „Елєн!“ На нинї рано скликано засїдане комітету девятьох, на котрім Тіша має зложити заяву.

Париж 27 жовтня. Завтра має тут приїхати российский мінїстер справ заграничних, Лямсдорф і побуде тут до суботи. Лямсдорф буде завтра на авдиєнциї у президента Любета і як кажуть, віддасть єму власноручне письмо царя. Підчас побуту в Парижи буде российский мінїстер конферувати з Делькасом в справі полїтичної ситуациї дотикаючої Росию і Францию.

пильно про те дбав, аби напитки, які їм подавав, не зменшували тої сумної появи.

Матій Ґлїзон „концесионований для продажи пива і горівки, шинкованих в льокали“ — дословне і дуже ясне значінє послїдних було з'ображене на мальованій вивісци над дверми коршми — був чоловіком середного росту і середного віку. Понурі, тверді черти єго уст закривала повна борода, що рівночасно трохи лагодила непогнутий вираз єго канчастої долїшної щоки і лиця. Був скупий на слова і рішучий, а в розмові умів все сказати лиш то, що треба.

Єго жінка, худа, блїда, з утомленим видом, бояла ся єго незвичайно і люди оповідали собі, що він безнастанно і в обдуманий спосіб мучить її. Говорено навіть о тортурах, які він в послїдних лїтах для неї видумав, а котрі не лишали на тїлї ніяких знаків, однако були о много страшнїйші, як звичайні побої мужика.

Крім дохідного шинкованя вів Маттес ще другий, менше явний інтерес. Був іменно лихварем на цїлу околицю і на тім інтересї мав робити величезні знаки. Єго жаданем був шилїнґ за фунт місячно, всьо одно від більшої чи від меншої суми, значить пересїчно шістьдесять процент.

Цїлий капітал мав розжичений на тримісячні векслї, при тім домагав ся при кождій позичці двох ручителїв. Процент відтягав сейчас при виплачуваню позички, як рівнож трицять процент належитости відновляня, коли — як то найчастїйше бувало — хотів довжник вексель продовжити.

Треба дивувати ся, що він взагалї находив клієнтів супротив таких услівій тим більше, що високі дивіденди, плачені ірляндскими банками, добувають ся в наслїдок мудрої системи удїлюваня, пожичок. Чиншівники, що можуть платити, відповідно до певности особи, можуть там все дістати гроший на висший, або низший процент, котрий однако нїколи не переступає десять процент.

Успіх Маттеса опирав ся на тім, що єго клієнти належали до сумнївних, більше або менше задовжених чиншівників, котрі нераді були допускати до того, аби банк вглядував у їх маєткові відносини. Крім того Ґлїзон не бавив ся в довгі переговори. Від всїх людий на кілька миль довкола знав він так добре як свої власні і тому дала ся з ним полагодити така справа за кілька минут.

Не дістати позички в банку не було нїчим незвичайним, але коли Маттес відмовив кому позички, то рівняло ся фінансовому засудови смерти.

Коли Роді Мурфі переступив сего маєвого вечера поріг шинку, застав там лише трех постійних гостий. Один з них лежав вже непорушно розпростертий на брудній соломі, а другі два, хоч ще просто сидїли, були вже на стілько пяні, що не замітили, як Мурфі увійшов.

— Дай Боже! — поздоровив Роді, входячи.

Господар кивнув просто головою замість відповіди, наповнив чарку горівкою і присунув її рукою Мурфі'ому, вкидаючи рівночасно другою рукою до каси пять пенсів, які Роді положив перед ним.

— Дай Боже, аби нам обом не хибло нїколи такого напитку — говорив гість дальше, приглядаючи ся нїжно і з любовію горівцї, заки приблизив чарку до уст і проковтнув остру нерозпущену оковиту.

— Ярмарок? Баллїкінкопе? — спитав Ґлїзон коротко.

Мурфі притакнув головою.

— Так, я саме вертаю з міста. Маттес, чи міг би я кілька слів поговорити з тобою на самоті?

(Дальше буде).

Надіслане.

Вп. Панове Господарі!

Купуйте від християн краєві вироби а то, добрі **Млинки** до чищеня збіжа з движимими ситами „Нового моделю“, широкі 24 цалів, в цїнї 25 до 30 і 35 зр. — **Плуги** до ораня, котрі оруть на якій небудь колїсницї, по 10 зр. і висше. — **Колїсницї** до плугів сильно оковані по 6 і 7 зр. — **Плужки** до підгортаня бараболь цїлком зелїзні по 8, 10, 12 і 15 зр. — **Значники** чотирорядові сильні, оковані, до робленя знаків на ряди під бараболї по 5 зр. — **Рала і Гаки** до зрушуваня рілї і витяганя перею по 10 і 12 зр. — **Січкарнї** всякого рода по 26, 30 і 36 зр. **Млинки або жорна** до меленя збіжа на муку, корбові з двома каменями, цїлком зелїзні по 40 і 50 зр. — Всякі молотїльнї доставляю також по низьких цїнах. — Вироби суть власні і випробовані. Поручаюсь дальшій ласкавій памяти і замавляти прошу під адресою:

Іван Плейза
в Турцї під Коломиєю.

Тепер скажу, як робить ся замовлене на ріжні знаряди. Декотрі П. Т. господарі хотїли би собі замовити і спровадити деякі знаряди, але не знають в який спосіб. Робить ся так, що купує ся почтову картку кореспонденцийну за $2\frac{1}{2}$ кр. і пише ся так: Вп. П. Прошу менї надіслати: плуг за 10 зр., млинок за 30 зр., січкарню за 26 зр., або що иншого, за цїну ту а ту, під поданою адресою. (Тут виписує ся четко імя і назвище, місце замешканя, почта і стация зелїзницї). Гроші зложу при відборі знаряду з зелїзницї, (або пересилаю переказом). — Адреса до мене:

Іван Плейза
в Турцї під Коломиєю.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх но отсих цїнах:

1.	Книга довжників . . .	аркуш	по	10 сот.
2.	Замкненя місячні 2 штуки . .	„		5 „
3.	Інвентар довжників .	аркуш	„	5 „
4.	„ вкладників .	„	„	5 „
5.	„ удїлів	„	„	5 „
6.	Книга головна	„	„	10 „
7.	„ лїквідацийна .	„	„	10 „
8.	„ вкладок щадничих	„	„	10 „
9.	„ удїлів членьских	„	„	10 „
10.	Реєстр членів	„	„	10 „
11.	Зголошеня о позичку	штука	по	2 „
12.	Виказ умореня позички	„	„	2 „
13.	Асиґнати касові	„	„	1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

Галя авкцийна

Львів, пасаж Миколяша

приймає всякі предмети вартістні, як дорогоцїнности, обставу, оружия, дивани, фортепяни і взагалї дїла штуки і старинности.

Вистава отверта цїлий день від 9-тої години рано до $7\frac{1}{2}$ вечером.

Вступ вільний.

Лїцитациї два рази тижднево, в понедїлок і в четвер.

Контора виміни

ц. к. управ. галиц. акц.

Банку гіпотечного.

купує і продає

всї папери вартістні і монети

по найточнїйшім курсї дневнім, не числячи нїякої провізиї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то есть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку з каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають тонке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псянку), то есть гірску траву і збіже; що тілько попаде під неї, перетинає за одним замахом; на стопу тілько незначно зуживають ся і мозольну роботу хліробора на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляє радість всякому хліборобови, тому всякий косить тілько карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з анґлїйскої сталї дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Ціна за одну штуку 30 кр., то є 60 сот.

На всяке замовлене треба прислати 2 корон задатку, без задатку не висилаєсь нікому. На жадане цінники даром і оплачено, просить запамятати нашу адресу. З почтенем:

Александер Копач,
Струтин нижний, п. п. Долина коло Стрия.

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

подає до відомости

що всї видані центральним Заведенем у Львові находячі ся в обігу

$4\frac{1}{2}\%$ касові асиґнациї

опроцентовані будуть

почавши від дня 1-го жовтня 1903

по 4% з 90-дневним виповідженєм

а всї зістаючі в обігу

4% касові асиґнациї

опроцентовані будуть

почавши від дня 1-го вересня 1903

по $3\frac{1}{2}\%$ з 60-дневним виповідженєм

Львів, дня 24 червня 1903.

Дирекция.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).